ИНСТИТУТ ЗА ЛИТЕРАТУРА

как той се труди над живота, а при това е незаменимият майстор. Разбира се, неговото разказване, както винаги беше много по-обстойно и по-изразително, отколкото аз мога да го предам сега след толкова години.

Интересно е, че през цялото време докато бяхме заедно, аз си представях Вапцаров като младеж силно увлечен в литературата, и не подозирах даже, че пред мен стои истински поет, който по-късно ще добие световна слава. А и той никога не ми е загатвал, че пише стихотворения.

Скоро след като се разделихме в работата при преминаването му на другата длъжност, случи се така, че се събрахме да живеем заедно — отначало с още двама души в една стая от работническите квартири, но отпосле ни преместиха в друга, хубава стая само двамата, където останахме до м. февруари 1934 г.

Там го виждах често да подготвя сказки, които щял да изнася в читалището или пред въздържателното дружество в Горна Джумая (Благоевград). Аз предполагах че те не ще бъдат нещо повече от ученически реферати, но когато той изнесе една сказка във фабриката аз с голямо учудване разбрах, че съм се лъгал. Тази сказка беше за Яворов и Лоза,